

วิถีมนุษย์

เล่ม 1

คม
มนุษย์

THE HUMAN SHARPNESS

หลินโม้

โลกนี้ไม่ได้ใจร้าย แต่มันเป็นของคนที่ไม่ 'อ่านคน' ออก...
คู่มือเอาชีวิตรอดในป่าคอนกรีต ที่โรงเรียนไม่เคยสอน

คมมนุษย์

The Human Sharpness

ชุดวิถีมุษย์ เล่มที่ 1

โลกนี้ไม่ได้ใจร้าย แต่มันเป็นของคนี่ 'อ่านคน'
ออก... คู่มือเอาชีวิตรอดในป่าคอนกรีต ที่
โรงเรียนไม่เคยสอน

หลินม่

ชื่อหนังสือ : วิถีมนุษย์ เล่ม 1: คมมนุษย์ - คู่มืออ่านคนและเอาชีวิตรอดในป่าคอนกรีต

ชื่อผู้แต่ง : หลินโม้

ครั้งที่พิมพ์ : ครั้งที่ 1

จัดทำโดย : ประพาฬพงศ์ ศิริธีรานนท์

ISBN (e-book): 978-616-95206-0-3

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ /National Library of Thailand Cataloging in Publication

หลินโม้.

วิถีมนุษย์ เล่ม 1: คมมนุษย์ - คู่มืออ่านคนและเอาชีวิตรอดในป่าคอนกรีต.-- กรุงเทพฯ : [ม.ป.
.พ.], 2569.

236 หน้า.-- (วิถีมนุษย์).

1. จิตวิทยาประยุกต์. 2. สังคมศาสตร์. I. ชื่อเรื่อง.

158.

ISBN 978-616-95206-0-3

สงวนลิขสิทธิ์ © 2026 wealthbalance.co

ผลิตโดย wealthbalance.co | ติดตามข่าวสารได้ที่ LineOA: @Wealthbalance.co

ข้อสงวนสิทธิ์: เนื้อหาในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้มีไว้เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ข้อมูลและการศึกษา
ทั่วไปเท่านั้น แม้ว่า wealthbalance.co จะพยายามรักษาความถูกต้องและความเป็นปัจจุบันของข้อมูล
แต่ไม่รับประกันความถูกต้อง ความครบถ้วน หรือความเหมาะสมสำหรับวัตถุประสงค์เฉพาะใดๆ ผู้อ่าน
ควรใช้วิจารณญาณของตนเองและปรึกษาผู้เชี่ยวชาญที่เหมาะสมก่อนดำเนินการใดๆ ตามข้อมูลที่ให้ไว้

wealthbalance.co จะไม่รับผิดชอบต่อความสูญเสียหรือความเสียหายใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นจากการใช้
หรือการพึ่งพาข้อมูลในหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้ การใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้ถือเป็นการยอมรับข้อ
กำหนดเหล่านี้

ห้ามทำซ้ำ เผยแพร่ หรือส่งต่อส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์นี้ในรูปแบบหรือวิธีการใดๆ
โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจาก wealthbalance.co

Copyright © wealthbalance.co , 2026

All rights reserved. No Parts of this ebook may be reproduced without the written
permission of the publisher. For more information , contact the publisher at
wealthbalanceco@gmail.com

สารบัญ

<u>บทนำ: ใต้เงาจันทร์และจอกขาที่เย็นชืด</u>	<u>1</u>
<u>ปริศนาชาถ้วยเก่า</u>	<u>4</u>
<u>รอยยิ้มจิ้งจอกหิมะ</u>	<u>27</u>
<u>กัณฑ์คำชม</u>	<u>45</u>
<u>หมากรุกไร่กระดาน</u>	<u>69</u>
<u>พัดที่หักกับมิตรแท้</u>	<u>86</u>
<u>กุศโลบายยิ้มดาบ</u>	<u>104</u>
<u>เงาในกระจกเงา</u>	<u>119</u>
<u>พ่อค้าเงาแห่งตลาดมืด</u>	<u>135</u>
<u>ดาบไม้ไผ่ที่ยืดหยุ่น</u>	<u>151</u>
<u>เสียงกระซิบของพยัคฆ์</u>	<u>166</u>
<u>กรงทองที่ไร้กลอน</u>	<u>182</u>
<u>หมึกสุดท้ายของปราชญ์</u>	<u>200</u>

บทนำ: ใต้เงาจันทร์และจอกชาที่ เย็นชืด

"มนุษย์ช่างเปราะบาง แต่ซ่อนเขี้ยวเล็บไว้อย่าง
แนบเนียน การมองทะลุหน้ากาของผู้คน คือ
ปรากฏการณ์แรกของการเป็น 'ยอดคน'"

— หลินโม่

หมอกยามค่ำคืนในป่าไผ่เย็นยะเยือก ไม่ต่างจาก
ใจคน ชำนั่งมองชาในจอกที่ซัดซามาพักใหญ่ สีสลิป
ปีที่เร้นกายในฐานะกุนชื่อหลังม่านอำนาจ ข้าเห็น
มามากพอแล้ว... คนชื่อตรงที่ถูกเหยียบย่ำจมดิน
และจิ้งจอกจำแลงที่สวมมงกุฎผู้ชนะ

ปี 2026 โลกหมุนเร็วกว่าที่เคย ข้อมูลไหลทะลัก
ดุจพายุ แต่ไหนผู้คนกลับมีติดบอด ถูกชักใย และถูก
เชือดนึ้มๆ มากกว่าเดิม?

คำตอบนั้นง่ายตาย... เพราะโรงเรียนสอนวิชาเอา
ตัวรอดในโลกธุรกิจ แต่ไม่เคยสอน 'วิชามนุษย์'
สังคมพร่ำบอกให้เจ้าเป็นคนดี แต่ไม่เคยเตือนว่าบุ
ปผาที่หอมหวานที่สุด มักเคลือบด้วยพิษร้ายแรง
เสมอ

"คมมนุษย์" เล่มนี้ ไม่ใช่คัมภีร์สอนวิชามารเพื่อไป
คดโกงใคร ทว่ามันคือ **'กระจกสะท้อนกันบึ้ง'**
สันดานดิบของเราเอง สิบสองเรื่องราวใน
หน้ากระดาษถัดจากนี้ คือการลอกคราบความ
โลภ ความกลัว และความทะเยอทะยาน ที่ซุกซ่อน
อยู่ในออฟฟิศ ตลาดทุน และวงจรความสัมพันธ์

ข้าขอเตือน... จงอ่านอย่างช้าๆ ปล่อยให้ความ
คมคายของมันบาดลึกและตกตะกอนในใจเจ้า

เมื่อใดที่เจ้าอ่านคนทะเลลุปรุโปรง เหยื่อในกระดาน
ก็จะไม่ใช่เจ้าอีกต่อไป เมื่อเจ้าไม่ต้องหวาดระแวง
ภัยร้าย เจ้ายอมมีสิทธิ์ที่จะเป็นคนดีอารีได้อย่าง
แท้จริง... เป็นคนดีที่ความเมตตาไม่ใช่อ่อนแอ แต่
เป็นความเมตตาที่ซ่อนดาบอันคมกริบไว้ในฝัก

เปิดกระดาศหน้าถัดไปเถิด นักเดินทาง

— หลินโม่

กลางป่าไฟอันเจียบสงัด

ปริศนาชาถ้วยเก่า

เรื่องที่ 01 | คมมนุษย์

"ดาบที่แหว่งไกวส่งเสียงกึกก้อง มักอยู่ในมือของ
คนขลาดเขลา แต่คมมีดที่สังหารเหยื่อได้เด็ดขาด
ที่สุด มักมาพร้อมกับความเงียบงัน... ในสมรภูมิ
แห่งคำพูด ผู้ที่เงียบได้นานที่สุด คือผู้ที่ถือไฟเหนือ
กว่าเสมอ"

— หลินโม่

บุพรม: สมรรถุภิภะจกและถัวยซาใเบเก่า

มนุษย์เรานั้น ช่างน่าขัน... พวกเขาถูกปลุกฝัง
ความเชื่อผิดๆ มาแต่ฝังรากลึกจนจำไม่ได้ว่าใคร
เป็นคนริเริ่มสอน พวกเขาเชื่อมาแต่ไหนแต่ไรว่า ผู้
ที่พูดมากคือผู้รู้มากที่สุด ผู้ที่ส่งเสียงดังที่สุดคือผู้
ที่มีอำนาจที่สุด และผู้ที่นำเสนอข้อมูลได้อลังการ
ที่สุดคือผู้ที่จะทำชัยชนะ

ในโลกธุรกิจปี 2026 โลกที่ถูกขับเคลื่อนด้วยความ
ไวของอัลกอริทึมและข้อมูลขนาดมหาศาล
ความเร็วยิ่งถูกบูชาดุจลัทธิใหม่ คนหนุ่มสาวเดิน
เข้าห้องประชุมพร้อมอาวุธที่พวกเขาคิดว่าไร้เทียม
ทาน—สไลด์นำเสนอหลายสิบหน้า กราฟที่ถูก
ประดิษฐ์ให้ดูวิจิตรตระการตา และวาทศิลป์ที่ถูก
ฝึกปรือมาเพื่อต้อนรับคนเข้ามา

ห้องประชุมชั้น 48 ของตึก Apex Tower คือลาน
ประหารชั้นดีสำหรับคนจำพวกนี้ กระจกบานยักษ์
สูงจากพื้นจรดเพดานสะท้อนแสงไฟระยิบระยับ
ของกรุงเทพมหานครเบื้องล่าง เครื่องปรับอากาศ
พ่นความเย็นเยือกจนแทบจับชั่วคราว โຕ้ะ
หินอ่อนสีดำขลับยาวเหยียดสะท้อนเงาของนัก
ลงทุนหนุ่มสามคนในชุดสูทสั่งตัดราคาเหยียบแสน
จากอิตาลี

พวกเขาคือหมาป่าหนุ่มแห่งวงการวาณิชธนกิจ
หิวโหย ก้าวร้าว และต้องการกระซำขึ้นเนื้อก้อน
โต

กานต์ ชายหนุ่มวัยสามสิบต้นๆ ผู้เป็นหัวหน้ากลุ่ม
นั่งหลังตรงดิก นิ้วมือเคาะเป็นจังหวะเบาๆ บน
แล็ปท็อป รุ่นล่าสุด จอบนผนังฉายแสงสีฟ้าสว่าง
วาว แสดงตัวเลขที่ไต่ระดับขึ้นและดึงลงอย่างน่า
ใจหาย พวกเขาเตรียมข้อมูลมาอย่างแน่นหนาจน

ไร้รอยตะเข็บ รายงานที่อ้างอิงจากสำนัก
ข่าวกรองเศรษฐกิจระดับโลก ถูกเรียบเรียงเจาะจง
เพื่อต้อน 'เหยื่อ' ให้จนมุม

แต่ปัญหาเดียวของพวกเขาในบ่ายวันนี้ก็คือ...
เหยื่อที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ไม่ได้เล่นตามบท

ชายร่างเล็กที่นั่งทรุดตัวอยู่บนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม
สวมชุดสูทสีเทาเก่าคร่ำครึที่ตัดเย็บมาตั้งแต่สิบปี
ก่อน เส้นผมสีเงินประกายขาวถูกหวีเรียบง่าย
ผิวหนังเหี่ยวยุ่นตามกาลเวลาแห่งวัยเจ็ดสิบปี
ปลาย แต่ดวงตานั้นกลับสงบนิ่งประดุจผิวน้ำใน
ทะเลสาบน้ำแข็ง

เก้าอี้เงิน

เขาไม่มีแล็ปท็อป ไม่มีแท็บเล็ต ไม่มีสมาร์ตโฟนที่
คอยสั่นเตือน ไม่มีกระตัง पैมเอกสารแม้แต่แผ่น

เดียว บนโต๊ะหินอ่อนราคาแพงระยับเบื้องหน้าเขา
มีเพียงสิ่งเดียวที่เขาขอจากเลขาน้ำห้อง

ถ้วยชาเคลือบดินเผาใบเก่า ขอบมีรอยบิ่นเล็กน้อย
และน้ำชาหลงจิ่งที่บัดนี้เย็นชืดลงแล้วตั้งแต่การ
ประชุมผ่านไปสิบห้านาทีแรก

บรรยากาศในห้องเต็มไปด้วยความอึดอัดที่มองไม่
เห็น แต่สัมผัสได้ทางผิวหนัง หมาป่าหนุ่มทั้งสาม
กำลังเผชิญหน้ากับความว่างเปล่าที่พวกเขา
อธิบายไม่ได้

ขี้ปม: เมื่อพายุคำพูดปะทะกำแพงศิลา

"คุณเงินครับ..."

กานต์เริ่มขยับตัว ทำลายความเงียบด้วยน้ำเสียงที่
ถูกตัดให้ฟังดูนุ่มนวลแต่มั่นใจ เขาฉายยิ้มของ
นักบุญที่พร้อมจะหยิบยื่นความช่วยเหลือ

"ตัวเลขบนจอชัดเจนมากอย่างที่คุณเห็น ราคาหุ้น
ในพอร์ตที่คุณถือครองอยู่ตอนนี้ มันพุ่งขึ้นมาแตะ
จุดสูงสุดในรอบห้าปีแล้ว ถือเป็นความสำเร็จที่น่า
ชื่นชมในการอดทนถือครองของตระกูลคุณ"

เขาลากเสียงยาวขึ้นชั่วจังหวะหนึ่ง เปลี่ยนโทน
เสียงให้ทุ้มต่ำลงเพื่อสร้างแรงสั่นสะเทือนทาง
จิตวิทยา—เทคนิคพื้นฐานของการใช้เสียงเพื่อ
กระตุ้นความกลัว

"แต่มันจะไม่อยู่ตรงนั้นนานหรอกครับ ถ้าทุกอย่าง
ดำเนินต่อไปตามที่นักวิเคราะห์ของเราคาด
การณ์... กระแสเงินทุนต่างชาติกำลังย้ายฐาน
นโยบายการค้าระดับภูมิภาคกำลังถูกรื้อทิ้ง และ

ธุรกิจดั้งเดิมที่คุณถืออยู่ กำลังจะถูกเทคโนโลยี
ดิสรัption พัดพาไป"

กานต์โน้มตัวไปข้างหน้า จ้องมองเข้าไปในดวงตา
ที่เหยว่นของชายชรา

"...เราประเมินด้วยแบบจำลองที่แม่นยำที่สุดว่า
ราคาหุ้นอาจร่วงตกลงถึงสี่สิบลเปอร์เซ็นต์
ภายในไตรมาสหน้า... สี่สิบลเปอร์เซ็นต์นะครับ
คุณเงิน มูลค่าหลายพันล้านจะสูญสลายไปใน
อากาศ"

เขาทิ้งไฟ่ตายลงบนโต๊ะ พร้อมกับรอยคยด้วยใจ
ระทึก รอคอยให้ความตื่นตระหนกแล่นพลา่ไป
บนใบหน้าของคนแก่หน้าง้ที่หลงยุค รอคอยคำ
ถามด้วยความหวาดหวั่น รอให้เหยื่อร้องขอ
สวรรคต์

แต่ถ้าแก่เงินไม่โต้แย้ง เขาไม่แม้แต่จะขยับตัวไป
มองกราฟสีแดงฉานบนจอโปรเจกเตอร์

ชายชรายื่นมือที่เต็มไปด้วยกระ จุดต่างตำแหน่ง
กาลเวลา หยิบถ้วยชาใบเก่าขึ้นมาจรดริมฝีปาก...
จิบมันอย่างเชื่องช้า... ลิ้มรสชาติของน้ำชาที่
เย็นชืดราวกับมันเป็นน้ำทิพย์จากสวรรค์ แล้ว
ค่อยๆ วางถ้วยลงบนจานรอง... กรีก...

ความเจ็บ

ความเจ็บที่ไร้ขอบเขต ความเจ็บที่ไม่ได้เจ็บปน
ด้วยอารมณ์โกรธ ประหม่า หรือหวาดกลัว มันเป็น
เพียงความเจ็บระดับสัญญากาศ

สามนักลงทุนหนุ่มแลกลายตากันอย่างรวดเร็ว
กานต์กระแอมเบาๆ ในลำคอ เขาเตรียมตัวมาเพื่อ
รับมือกับข้อโต้แย้ง รับมือกับการขอข้อมูล
เพิ่มเติม หรือแม้กระทั่งรับมือกับการโวยวายด้วย

ความไม่พอใจ... แต่เขาไม่ได้เตรียมตัวมาเพื่อ
รับมือกับ 'การไม่มีปฏิกิริยาตอบสนองใดๆ เลย'

"เอ๋อ... ผมหมายความว่า..." กานต์พยายามเดิน
หน้าต่อ จังหวะการพูดของเขาเริ่มสะดุดเล็กน้อย
ความสับสนในระดับเทพบุตรเมื่อครูเริ่มมีรอยร้าว
"ในตลาดตอนนี้ เรามีข้อมูลวงในว่าผู้ถือหุ้นรายอื่น
ระดับบิกเนม สองสามราย กำลังพิจารณาที่จะเท
ขายทิ้งในราคาที่ต่ำกว่ากระดานเสียอีก ซึ่งถ้าพวก
เขาเริ่มกระหน่ำขายพร้อมกัน สภาพคล่องจะหด
ตัวอย่างรุนแรง และคุณจะหนีออกไม่ทัน"

ถ้าแก่เงินเอนหลังฟังพนักงานเก้าอี้

เขาจิบชา... อีกครั้ง

ไม่มองตัวเลข ไม่สนใจเอกสาร ไม่แม้แต่จะพยัก
หน้ารับรู้ แค่จิบชา

ตาสว่าง: ร่างกายมนุษย์คือเครื่องจับเท็จชั้นเอก

ในสายตาของเด็กเมื่อวานขึ้นทั้งสาม พวกเขาคงคิดว่าตาแก่คนนี้กำลังซ้อก หรือไม่กี่แก่เกินกว่าจะตามทันข้อมูลเศรษฐกิจมหภาคอันซับซ้อน

แต่สิ่งที่พวกเขาไม่รู้คือ ถ้าแก่เงินไม่ได้กำลังนั่งนิ่งเฉยๆ เป็นท่อนไม้

เขากำลัง **'อ่าน'**... ไม่ใช่อ่านกราฟบ๊าบอเหล่านั้น แต่เขากำลังอ่านเนื้อแท้ของมนุษย์ตรงหน้า

ข้าบอกเจ้าแล้วว่า ร่างกายมนุษย์คือเครื่องจับเท็จที่ซื่อสัตย์ที่สุดในโลก คำพูดนั้นเราสามารถปรุงแต่งให้สวยหรูเพียงใดก็ได้ สมองส่วนหน้าสามารถปั้นเรื่องโกหกได้แนบเนียนแค่ไหนก็ได้ แต่สมอง

ส่วนลึกและระบบประสาทอัตโนมัติ ไม่เคยเรียนรู้
วิธีโกหก

ถ้าแก่เงินมองทะลุสุทแบรนต์เนมเหล่านั้นเข้าไป
ถึงความกลัวที่ซุกซ่อนอยู่

เขาเห็นกานต์... กานต์หายใจเข้าสั้นและตื่นกว่า
ปกติทุกครั้งที่เอ่ยถึงตัวเลข 'สี่สิบเปอร์เซ็นต์'
จังหวะกระพริบตาถี่ขึ้นในเสี้ยววินาที

นั่นหมายความว่าตัวเลขนั้นไม่ใช่ความจริงที่เขา
เชื่อถือจากใจ มันเป็นเพียงตัวเลขที่ถูกเสกสรรปั้น
แต่งขึ้นมาเพื่อเป็นอาวุธทางจิตวิทยา

เขาเห็นผู้ช่วยฝั่งซ้ายของกานต์... ชายหนุ่มหน้าตา
ดีที่พยายามปั้นหน้านิ่ง แต่ฝ่ามือทั้งสองข้างกลับ
ถูกเข็ดลงกับกางเกงสุทได้ไต่ะถึงสองครั้งแล้ว
ทั้งที่ช่องแอร์เหนือศีรษะพ่นความเย็นจนห้องนี้
แทบจะเป็นตู้แช่แข็ง—เด็กคนนั้นกำลังตึงเครียด

จัด และพูดขานรับในสิ่งที่ตัวเองก็รู้ว่ามันคือการ
หลอกหลวง

เขาเห็นผู้ช่วยฝั่งขวา... ชายสวมแว่นตาที่คอยกด
เปลี่ยนสไลด์ ดวงตาของหลบต่ำลงมองหลังมือตัว
เองทุกครั้งที่กานต์หลุดคำว่า 'ผู้ถือหุ่นรายอื่น
ระดับบิกเนม'—นั่นแปลว่าไอ้ผู้ถือหุ่นรายอื่นที่ว่า
นั่น ไม่มีอยู่จริง มันเป็นเพียงผีที่สร้างขึ้นมาหลอกขู่
ให้เขายอมหมอบ

ถ้าแก่เงินไม่ต้องการข้อมูลจากเซิร์ฟเวอร์ใดๆ ไม่
ต้องการบทวิเคราะห์จากปัญญาประดิษฐ์ สิ่งที่เขา
ใช้มีเพียงทักษะที่หล่อหลอมมาจากความเจ็บปวด
และการหักหลังตลอดเจ็ดสิบปีในสมรภูมิมนุษย์

และตอนนี้ เขากำลังปล่อยให้ **'ความเจ็บ'** ทำ
หน้าที่เป็นเพชรฆาต

เวลาผ่านไป... เจ็ดนาที่... สิบเจ็ดนาที่... สิบสี่นาที่

เวลาในห้องที่เงียบงันมักเดินช้ากว่าปกติร้อยละเท่า
สำหรับคนที่รอคอยคำตอบ ความเงียบคือเตาเผา
ที่แผดเผาความมั่นใจจนไหม้เกรียม

ฝั่งนักลงทุนเริ่มพูดพล่ามไม่หยุด พวกเขาเริ่มโยน
ข้อมูลขยะขึ้นแล้วขึ้นเล่าลงมาถมช่องว่างแห่ง
ความเงียบนั้น อ้างอิงทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ยกชื่อผู้ว่าการธนาคารกลาง พูดถึงสงครามการ
ค้า อ้างอิงกราฟย้อนหลังไปถึงสิบปี น้ำเสียงที่เคย
มั่นใจ แผ่วลงและสั่นพร่ามากขึ้นเรื่อยๆ

เมื่อมนุษย์เจอความเงียบที่กดดัน สัญชาตญาณ
จะสั่งให้พวกเขาพยายาม 'อธิบายให้มากขึ้น' เพื่อ
เติมเต็มความอึดอัด และในขณะที่พวกเขาพูดมาก
ขึ้น... พวกเขาก็กำลังเปลื้องผ้าตัวเองให้เปลือย
เปล่านั้น

"ผม... ผมแค่อยากให้คุณเข้าใจเหตุผลของเราครับ
คุณเงิน" สรรพนามและน้ำเสียงของกานต์เปลี่ยน
ไปโดยสิ้นเชิง หางเสียงของเขาเจือความเว้าวอน
อย่างลึมตัว "เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อตั้งตนเป็นศัตรู
เราแค่ต้องการหาทางออกร่วมกัน ในฐานะ
พันธมิตรทางธุรกิจ..."

"ราคาที่เจ้าต้องการเสนอ คือเท่าไร?"

เสียงนั้นแหบพร่าแต่กังวานลึกราวกับระฆังวัด
โบราณ

ถ้าแก่เงินเปล่งประโยคแรกออกมา หลังจากผ่านไป
ยี่สิบนาทีแห่งการทรมานคู่สนทนา เสียงของเขา
เบาหวิว ราบเรียบ ไม่มีความตื่นเต้น ไม่มีความ
กลัว ประโยคสั้นๆ ที่เหมือนมีดผ่าตัดกรีดลงกลาง
แผล

คำพูดนั้นทำให้ทุกอย่างในห้องหยุดชะงัก เครื่อง
ปรับอากาศดูเหมือนจะเสียงดังขึ้นมาฉับพลัน

กานต์กลืนน้ำลายก้อนใหญ่ลงคอ มือที่เคยวาง
อย่างมั่นใจบนโต๊ะเริ่มขึ้นเหงื่อ "เอ่อ... ทางบอร์ด
บริหารของเราประเมินความเสี่ยงแล้ว เราคิดว่า
แปดสิบห้าบาทต่อหุ้น น่าจะเป็นราคาที่
แฟร์สำหรับทั้งสองฝ่าย ในสถานการณ์ที่ตลาดมีค
วามไม่แน่นอนสูงแบบนี้..."

ถ้าแก่เงินยกถ้วยชาขึ้นจิบเป็นครั้งสุดท้าย ก่อน
จะวางมันลงอย่างแผ่วเบาที่สุด

"ราคาที่เจ้าต้องการ คือแปดสิบห้าบาท" ชายชรา
ทวนคำซ้ำๆ ซัดๆ "แต่เมื่อยี่สิบนาทีก่อน เจ้าเพิ่งใช้
เวลาสิบห้านาทีแรกพร่ำบอกข้าว่า ราคาตลาด
ปัจจุบันอยู่ที่หนึ่งร้อยสิบสองบาท"

เขากวาดสายตามองนักลงทุนหนุ่มทั้งสามทีละคน
ดวงตาคู่เก่าแก่นั้นคมกริบประดุจใบมีดโกน

"หากธุรกิจที่เข้าถืออยู่มันกำลังจะพังทลาย หุ่นจะ
ตกดิ่งไปสี่สิบเปอร์เซ็นต์อย่างที่เจ้าชู้... แล้วเหตุใด
พวกเจ้าถึงยังหน้ามิดตามัว เสนอราคารับซื้อจาก
ข้าที่แปดสิบห้าบาท? หากมันตกสี่สิบเปอร์เซ็นต์
จริง ราคาควรจะเหลือแค่หกสิบกว่าบาทไม่ใช่รี?"

ห้องประชุมที่เย็นเฉียบกลับให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ใน
ในเตาอบ กานต์อ้าปากค้าง ประโยคที่เตรียมซ้อม
มาเป็นร้อยรอบ ถูกบดขยี้แหลกเหลวด้วยตรรกะ
ง่ายๆ เพียงประโยคเดียว

"พวกเจ้ารับซื้อในราคาที่สูงกว่าที่เจ้าคาดการณ์ว่า
มันจะตก..." ถ้าแก่เงินเหยียดยิ้มที่มุมปาก เป็นยิ้ม
ที่ไม่ได้ส่งไปถึงดวงตา "...ช่างเป็นองค์การกุศล
ที่น่ายกย่องเสียจริง"